

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרֻשֶׁת חַיֵּי טוֹרָה כ"ה מֵר-חֲשׁוֹן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוֹן

אֲלֵי־עֶזְרָא נִשְׁלַח עַל יְדֵי אַבְרָהָם לְמַצָּא אִשָּׁה לְיִצְחָק. הוּא שׁוֹחֵחַ עִם מִשְׁפַּחַת רַבֵּקָה וְהֵם הַסְכִּימוּ לְשִׁדּוּךְ. הַיּוֹם לּוֹמְדִים שְׁאֵלֵי־עֶזְרָא מְנַסֶּה לְזַרֵּז אֶת הַדְּבָרִים וּמַצְלִיחַ. הוּא מַחְזִיר אֶת רַבֵּקָה אֶתוֹ וְהִיא מִתְחַתֶּנֶת עִם יִצְחָק.

אֲלֵי־עֶזְרָא הוֹצִיא תְכַשִּׁיטִי כֶּסֶף וְזָהָב וּבְגָדִים וְנָתַן אוֹתָם לְרַבֵּקָה.

בְּהִתְחַלָּה הוּא תִכְנֵן לְתַת לְכָל הַמִּשְׁפָּחָה מִתְנּוֹת, אֲבָל הָיִיתָ וּבִתּוֹאֵל מֵת, זֶה לֹא הָיָה הַזְמַן הַמִּתְאִים לַעֲשׂוֹת זֹאת. בְּמִקּוֹם זֶה הוּא נָתַן לְלֶבֶן וּלְמַלְכָּה פְּרוֹת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

אֲלֵי־עֶזְרָא וְהָאֲנָשִׁים שָׂאתוּ אֹכְלוֹ, שָׂתוּ וַיִּשְׁנוּ שֵׁם בְּלִילָה.

בְּבִקֵּר לֶבֶן וּמַלְכָּה אָמְרוּ שֶׁהִיא תִקְיָם אֶת הַמְּנַהֵג שֶׁלָּהֶם וְתִשָּׂאֵר בְּבֵית לְמִשְׁךְ שְׁנָה בְּדִי לְקַבֵּל אֶת כָּל הַתְּכַשִּׁיטִים שְׁנֵהוּג לְקַבֵּל. הָיִיתָ וְהִיא קִבְּלָה כְּבָר חֶלֶק מִהַתְּכַשִּׁיטִים הִיא צְרִיכָה לְהִשָּׂאֵר לְפָחוֹת עֶשְׂרֵה חֳדָשִׁים.

אֲלֵי־עֶזְרָא אָמַר: "אֵל תִּתְּנוּ לִי לְחַכּוֹת כְּעַת, הֲרֵאתִי לָכֶם שְׂכָל כֶּסֶף שֶׁל אַבְרָהָם שִׁיךְ לְיִצְחָק. הִיא לֹא צְרִיכָה לְרַכֵּשׁ תְּכַשִּׁיטִים בְּעַצְמָה".

דְּבָרֵי אֲלֵי־עֶזְרָא גִרְמוּ לְלֶבֶן וּלְאִמּוֹ לְהִיּוֹת מִפְתָּעִים וְכוּעֲסִים.

הֵם חָשְׁבוּ שְׁאֵלֵי־עֶזְרָא יַעֲשֶׂה הַכֹּל עַל פִּי מְנַהֵג וְלֹא הַבְּחִינוּ שֶׁה' לֹא רוֹצֵה שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ זֹאת. לֶכֶן הֵם חָשְׁבוּ שְׂאוּלֵי אֲלֵי־עֶזְרָא לֹא אָמַר לָהֶם אֶת כָּל הָאֲמֵת אַחֲרֵי הַכֹּל. הֵם הִחְלִיטוּ לְשָׂאֵל אֶת רַבֵּקָה מֵה בְּרֻצוֹנָה לַעֲשׂוֹת.

רַבֵּקָה אָמְרָה שֶׁהִיא רוֹצֵה לְלַכֵּת, אֲפֹלוּ שְׂאֵמָה וְאֲחִיָּה לֹא רָצוּ בְּכָהּ. לֶכֶן הֵם נִפְרְדוּ מִמֶּנָּה וְשָׁלְחוּ אוֹתָהּ עִם הַמִּינְקָת שֶׁלָּהּ – דְּבוּרָה. הֵם בְּרָכוּ אוֹתָהּ שְׂכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁל אַבְרָהָם יִתְקַיְמוּ בָּהּ וּבְבִנְיָהּ (שִׁיְהִי לָהּ צֶאֱצָאִים רַבִּים וְשִׁירְשׁוּ אֶת אֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם). רַבֵּקָה עָלְתָה עַל הַגָּמֶל בְּעַקְבוֹת אֲלֵי־עֶזְרָא.

יִצְחָק בְּדִיוֹק הִגִּיעַ מִבְּאֵר לַחֵי רוּאֵי, שֵׁם הוּא הָיָה בְּדִי לְהַבִּיא אֶת הַגֵּר שֶׁתִּנְשָׂא שׁוֹב לְאַבְרָהָם בְּדִי שֶׁתְּהִיָּה לוֹ אִשָּׁה. הוּא גָר קִדְּם בְּבְאֵר שְׁבַע אֲבָל כְּעַת עָבַר חֲזָרָה לְחִבְרוֹן.

יצחק יצא לשדה כדי להתפלל מנחה- הוא היה הראשון שהתפלל מנחה (הוא גם התפלל שחרית אותה תקן אברהם).

הוא הסתפל וראה את הגמלים מגיעים. כשרבקה ראתה את יצחק היא הבינה שהוא מאוד קדוש והחליקה מגב הגמל. היא שאלה את אליעזר מי זה האדם הזה. אליעזר אמר לה שזהו אדונו, ורבקה כסתה את עצמה בצעיף.

אליעזר ספר ליצחק את כל מה שקרה לו, ואלו נסים עשה ה' כדי למצא את האשה המתאימה לו. אבל יצחק, עדין לא היה בטוח שרבקה היא המתאימה לו לכן הביא אותה לאהל של שרה כדי שתהיה ממנה על הבית.

מיד נכח יצחק לראות שרבקה היא כמו שרה אמנו. כל הנסים שהיו אצל שרה חזרו כשרבקה הייתה באהל.

יצחק הבין שמתאים שרבקה תהיה אחת מארבע האמהות והתחתן איתה. יצחק אהב אותה והתנחם על פטירת שרה.

תהלים / יום כ"ה לחדש פרק קי"ט מחצית ראשונה

בתהלים היומי ישנו פסוק: "חבר אני לכל אשר יראוך ולשמרי פקודיך" אני חבר עם אלו שיראים מה' ושומרים את מצוותיו. מהפסוק הזה אנו יכולים ללמד שכאשר רואים אדם אחר שמקיים מצוה, יש להשתדל ולעזור לו באם אפשר - כמו חבר טוב.

בהרבה מכתבים ושיחות מהרבי, הרבי השתמש בפסוק הזה כדי להראות שהוא ישתתף בספית בפרויקט או במוסד שעושה דבר טוב- חבר אני לכל אשר יראוך.

(אפשר לראות קטעי וידאו מחלקת דולרים שבהם הרבי נוקט בפסוק הזה לשתפות בעשית דברי מצוה)

תניא / אגרת הקדש סימן ל"א (כ"ה מרחשון שנה פשוטה)

ה' והיהודים נמשלים ללב וגוף. ה' הוא כמו הלב וכל היהודים הם כמו הגוף.

כיצד הגוף יכול לחיות? הלב שואב דם- חיות ומעניק אותו לכל אברי הגוף. לאחר מכן הדם חוזר חזרה ללב.

כל עוד שאין מקום בו הדם נתקע, הדם יכול לזרום לכל מקום בגוף ולשמור עליו בריא. אבל אם חס ושלום אחד מהמקומות אליהם הדם אמור לזרום מתקטן או נחסם, האדם כלו הופך להיות חולה! כך ה' נותן לנו חיות. החיות זורמת לכל יהודי ויהודי בכל מקום בעולם. אנו חולקים את החיות שלנו האחד עם השני כמו הדם שזורם מחלק אחד בגוף לחלק אחר.

אבל אם אין לנו אהבת ישראל והחיות "נתקעת" אצלנו בגלל שאנחנו לא מעבירים אותה הלאה, אז היהודי לא יכול להיות בריא חס ושלום. ולא רק זה, זה כואב גם לה'.

זו הסבה שהזהר אומר שאחרי חרבן בית המקדש ה' "חולה" בגלות. ליהודים לא הייתה מספיק אהבת ישראל, כלם "חלו" בגלות, וגם ה'. לכן בשאנו מתנהגים יפה אחד לשני אנו גורמים ליהודים להרגיש טוב יותר וגם לה' עד שלא תהיה עוד סבה לגלות ונוכל כבר לקבל את משיח, עכשיו!

כל אחד מאתנו גר במקום מגוריו בכונה. ה' רוצה שנודא שהיהדות במקום הזה חזקה ושאו מפצים את תורתו לכמה שיותר יהודים.

לומדים זאת מחקלאי. גדולים יצמחו בשדה שלו רק אם יחרוש אותו ויזרע.

אותו דבר עבורנו- כשאנו עובדים קשה "חורשים וזורעים צומח!" שהמקום בו אנו גרים יהיה יהודי יותר, חסידי יותר ומוכן עוד יותר לביאת המשיח.

ספר המצוות / מצות עשה ק"ז

המצוה היום היא אותה מצוה כמו שלמדנו אתמול.

מצות עשה ק"ז- באשר הנשמה עוזבת את הגוף, הגוף נטמא. אם אדם אחר נוגע בו הוא מקבל חלק מהטמאה שלו הנקראת טמאת מת. ישנן הלכות רבות הנוגעות לאדם שנטמא בטמאה זו מה מתר לנו לעשות וכיצד הוא מטהר. המצוה של היום היא לקיים את כל ההלכות האלו.

רמב"ם / הלכות טמאת מת פרקים כ"א, כ"ב, כ"ג

ממשיכים ללמד ביצד בלי יכול למנוע מהדברים הנמצאים בתוכו להטמא בטמאת מת. רק בלי שאינו טמא בעצמו, יכול להגן על הדברים הנמצאים בתוכו מקבלת טמאה. בלי שעשוי חרס נטמא באופן שונה ממרבית הכלים. הוא נעשה טמא רק מדברים הנמצאים בתוכו, או אם משהו נגע בתוכו. לכן הוא צריך להיות סגור לחלוטין ללא חורים גדולים מדי כדי למנוע מהדברים שבתוכו להטמא. אחרת, הוא נטמא יחד עם כל הדברים שבתוכו.

כלים אחרים יכולים לשמש באהל, כדי להגן על הדברים הנמצאים תחתיהם מקבלת טמאה. אם הופכים אותם על פניהם והם לא סגורים הרמטית, הדברים שתחתיהם נטמאים.

חז"ל תקנו שאפילו בלי חרס סגורים מונעים רק מחלק מהדברים להטמא - רק דברים שאי אפשר לטהר אותם באמצעות טבילה במקוה. כל דבר שנתן לטבל, נטמא בטמאת מת ויש להמתין שבעה ימים עד שאפשר לטהר אותם שוב.

דרכי החסידות / כ"ה מרחשוון

היום חל היארצייט (יום הפטירה) של גיסו הצעיר של הרבי ר' מענדל הורנשטיין שהיה נשוי לבתו הצעירה של הרבי הרי"צ, הרבנית שינא. הוא נהרג על קדוש השם בשואה ה' יקם דמו.

~

היום חל תאריך חשוב הקשור ל"דין נצח" החל בה' טבת. למרות שהנצחון העקרי היה בה' טבת, הוא לא השלם עד כ"ה מרחשוון כמעט שנה אחר כך.

למרות שבית המשפט קבע שהספרים שיכיים לרבי ולחסידים, היה עוד ערעור, עוד הזדמנות להתוכח על ההחלטה.

בכ"ה חשוון, בית המשפט דחה את הערעור. הם קבעו שההחלטה שהחליטו בה' טבת תשאר והספרים צריכים לחזור לרבי ולחסידים.

(זה דומה קצת למה שלמדנו בהיום יום, שאפילו אחרי שהאדמו"ר הזקן יצא מהכלא ביי"ט בסלו,

הוא השלך שוב בהזדמנות אחרת עד ששוחרר באפן סופי).

תפלה / לא-ל אשר שבת

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

לפני קריאת שמע בתפלת שחרית אומרים שתי ברכות. הברכה הראשונה עוסקת במלאכים ובשבח שלהם את ה'.

בשבת, מוסיפים קטעים נוספים המתארים איך המלאכים וצבא השמים משבחים את ה' על היום המיוחד – שבת.

מדברים על כך במיוחד בקטעים א-ל אדון, ו"לא-ל אשר שבת".

גאולה ומשיח / השכר על הצדקה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בקרוב מסיימים את החלק בתנ"א הנקרא "אגרת הקדש". בשנת תשכ"ו הסיום חל בשבת פרשת חיי שרה. הרבי דבר על כך בהתוועדות בשבת והסביר משהו מיוחד על צדקה.

ה' נותן שכר גדול על קיום מצות הצדקה, נקבל שכר מלא על כך רק בתחית המתים, אבל עדין יש שכר עכשו.

הדבר רמוז במלותיו של האדמו"ר הזקן "כעת עת לקצר". המשמעות המלולית היא לאדמור הזקן לא היה זמן לכתב הרבה במכתב ולכן כתב אותו בקצרה.

הרבי אומר שהמלים האלו מדברות גם על השכר של הצדקה.

כעת, בגלות יש שכר אבל הוא "בקצרה". זה כמו אדם שנתן לו אוצר גדול בתבה ענקית. נותנים לו את המפתח אבל אומרים לו שעוד לא יפתח את התבה.

כך גם השכר על הצדקה. יש אותו בימינו, אבל רואים באמת את השכר הנעלה שמקבלים על הצדקה כשמשיח יבא.

(ראה התוועדות שבת פרשת חיי שרה ה'תשכ"ו)